

# De beste ambassadeurs

## Oud-medewerkers Stork geven op bevolgen wijze rondleidingen in nieuwbouw ROC

**HENGELO** - De tranen sprongen Arie Aaldenberg in de ogen toen hij de hal waar hij vele decennia werkte een vijfde terrug voor het eerst in jaren weer betrad. Helemaal gestript. Klaar om opnieuw ingericht te worden. Niet als gietertij, maar als hypermodern schoolgebouw. Mét oog voor het verleden. Vorig jaar vond Arie het al prachtig, maar nu het af is, kan hij z'n enthousiasme nog moelijker verbergen. Daarom werden hij en zes andere oud-collega's van Stork gevraagd de rondleidingen in het nieuwe gebouw van het ROC van Twente te verzorgen. Betere ambassadeurs kan het instituut zich niet wensen.



Arie Aaldenberg (rechts) smeedt op valkdandige wijze heden en verleden aan elkaar tijdens rondleidingen in de nieuwbouw van het ROC van Twente. "Over de gietertij hoef je mij niets te vertellen. Ik ben hooguit bang dat ik iets vergeet te vertellen."

FOTOS: FRANKLIN WELHUIS

Het is de eerste keer dat Arie Aaldenberg (68) in z'n eenjige een rondleiding mag doen. In een aantal bijeenkomsten is hem en z'n collega's uitleg gegeven over de nieuwbouw en over hoe je een groep moet toespreken. En een paar keer is hij al meegelopen. Dit is zijn vuurdoop, maar hij kent geen zenuwen. "Over de gietertij hoef je mij niets te vertellen. Ik ben hooguit bang dat ik iets vergeet." Zijn doelgroep vanmiddag betreft een klas vrouwen van gemiddeld een jaar of veertig. Dames die in de verzorging werken en die vanaf januari les gaan krijgen in het nieuwe gebouw. Ze volgen de zogeheten Beroeps Begeleidende Leerweg (BBL). Hoewel ze maar een paar uur per week op school hoeven zijn, zijn ze een en al oor als Arie

aan het woord is. Voordat heeft de excursieleider al bedacht dat hij hen niet hoeft te vermoeien met technische details. Liever horen ze smeuge anekdotes. Over hoe koud het's winters in de gietertij was. Zo koud dat de mannen, ondanks dat ze met kokend ijzer werkten, onder hun overall meestal nog een lange onderbroek en een traintingspak droegen. "Omdat we in onderdruk werkten. Niet alleen werd alle stof op die ma-

nier afgezogen, ook de warmte."

Aaldenberg werkte zijn hele leven bij Stork, net als z'n vader. "Ik begon als jongste bediende

op de postafdeling. Veertien was ik. Via de pijpbeurt, de draaiertij en de bankwerker kwam ik terecht in de gietertij. Zeer tegen de zin van m'n ou-

ders. Dat was immers het smetigste werk wat je kon verzinnen. Maar ik vond het prachtig. We maakten alles, je kunt het zo gek verzinnen." Hij wijst op de metershoge gietijzeren pilaren die de entree stieren. "Kijk, die zijn eigens in Brabant gegoten door een kunstenaar. In twee delen. Wij goten die gewoon aan een stuk. Ja..."

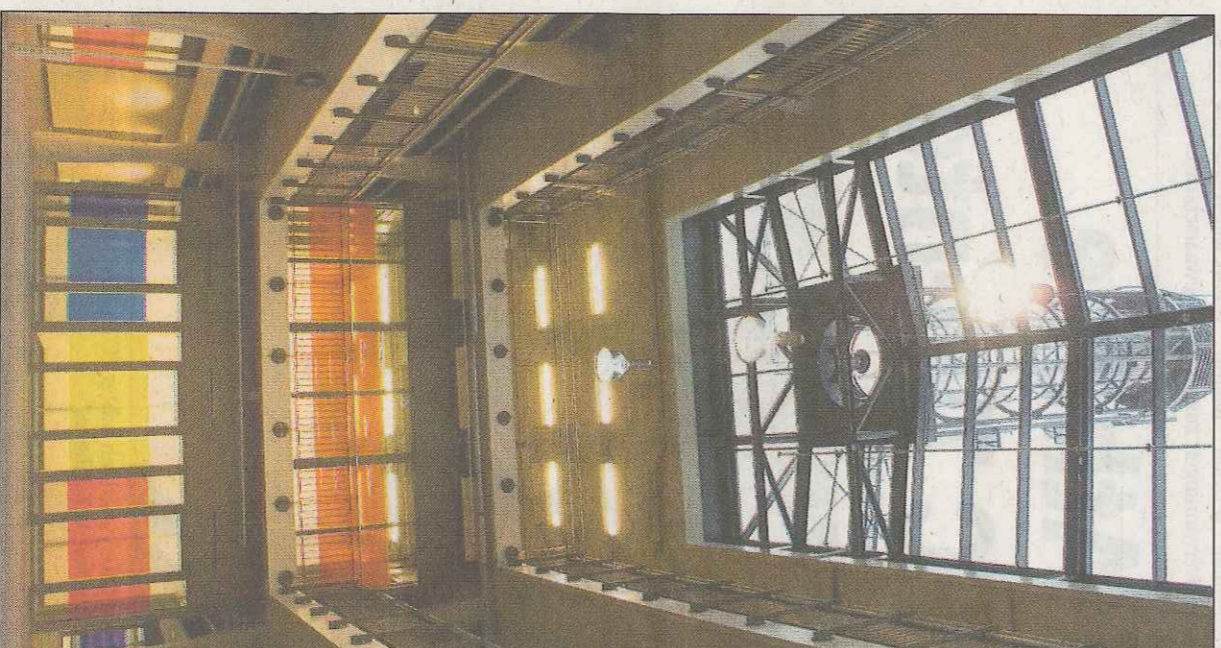
Hij vertelt de dames en passanten dat hij zijn werk mist en dolblijft was dat hij gevraagd werd 'ex-

kursies te leiden in de nieuwbouw. "Dat mis ik nog het meest: het ouwehoeren met de collega's. Alleen daarom al vind ik het prachtig hier weer te kunnen werken." En hij gooit er nog een mooie anekdote uit. Over de 42 douches die het bedrijflijk was. "Iedereen douchte zich na het werk. Alleen de boertjes uit Vriezenveen en Manderveen niet. Die legden een handdoek in de nek, spoelden hun gezicht af en spoedden zich huiswaarts". Volgens de baas gingen ze daarna nog de hele avond op het land aan het werk om zich daarna alsnog te douchen, maar ik had daar m'n twijfels bij", lacht Aaldenberg. "Het grafiet waarmee we hier werkten, kreeg je er ook met douchen niet af. Toen ik hier stopte, duurde het een maand voordat mijn onderarmen weer schoon waren!"

Arie Aaldenberg maakte de ondergang van de gietertij van zeer nabij mee. Hij was zelfs stakingstolerant eind jaren zeventig. Toen was hij overigens al bezig met een omstichting, zodat hij tot hij op z'n 54ste met de vut kon, bij Stork Services op kantoor kwam te werken. De gietertij ging in 1979 dicht. 125 Mensen raakten hun baan kwijt.



Verhuizers en leveranciers rijden momenteel nog af en aan. Pas na de zomer van 2009 is elke ruimte bezet en zijn alle klassen welkom.



In de nok van het gebouw bevinden zich zogeheten 'zonnescloostenen'. Hiermee wordt op natuurlijke wijze de temperatuur en ventilatie in het gebouw geregeld. De schoorstenen zijn van glas. Als de zon er op schijnt, wordt de lucht binnenin verwarmd. De warmer wordende lucht komt in beweging, waardoor lucht van buiten wordt aangezogen. De aangezogen lucht is in de zomer koeler en in de winter warmer dan de temperatuur van de buitenlucht. Het bijzondere is dat dit systeem geen energie gebruikt.



Als je via de hoofdingang binnenkomt, sta je in de central hal, oftewel de voormalige gietertij van Stork.